

• ГАЙДА ДО АФРИКИ •

Протяжний гудок сповістив усіх мандрівників, що до відправлення потяга залишилося п'ять хвилин. За мить розпочнеться моя велика подорож до Африки. У багажному вагоні вже чекав мій старенький пошарпаний велосипед.

Ви, мабуть, запитаете, як у моїй голові зародилася божевільна ідея підкорювати дикі краї на велосипеді? Дитиною я обожнював слухати історії про далекі країни та екзотичні пригоди. Тепер у мене довга борода й практично лиса голова, проте далекі країни та екзотичні пригоди ваблять мене так само, як у дитинстві. Я репортер. Заробляю на життя, пишучи статті та роблячи фото для газет. Під час своїх подорожей я зустрічав безліч мандрівників, які розповідали дивовижні історії про Африку. Мовляв, там живуть людоджери й сила-силенна хижих звірів. «Годі, — подумав я. — Сам поїду до Африки та з'ясую, наскільки правдиві ці історії».

Оскільки я вирішив подорожувати на велосипеді, тож не міг не взяти із собою мого вірного двоколісного друга, який супроводжував мене в усіх попередніх мандрівках. До того ж ніхто такого ще досі не робив.

Моя дружина Марися страшенно хвилювалася.

— Ой, Казику... — говорила вона, коли разом із дітьми проводжала мене на вокзалі, — як ти даси собі раду серед чужих людей?

— Усе буде добре, Марисю, — заспокоював я її. — Знаю кілька іноземних мов, тож зможу порозумітися.

— А що ти робитимеш, якщо зустрінеш людожерів чи лева?

— Не хвилюйся, адже і з людожерами, і з левом можна потоваришувати, — пожартував я.

— Тату, привезеш мені фото лева? Будь ласка... — син торсав мене за штанину.

— Татусю, а мені привези мавпочку, — просила донечка.

Я міцно обійняв дітей на прощання.

— А тобі що привезти з Африки? — усміхаючись, запитав я дружину.

— Мені нічого не треба. Пиши частіше, аби ми знали, що з тобою все гаразд. І якнайшвидше повертайся, — із тривогою в голосі відповіла Марися.

— Писатиму щодня. І повернуся живий і здоровий. Обіцяю!

Ще один гучний гудок перервав нашу розмову. Локомотив шарпнув вагони.

— Тату, потяг їде! — крикнув синочок.

Я поцілував дружину й прожогом застрибнув у потяг, що вже рушав.

— До зустрічі!!! — закричав я щосили, стоячи у дверях вагона й махаючи капелюхом на прощання.

Потяг набирав швидкості. Мої рідні, що залишилися на пероні, меншали й меншали, поки зовсім не щезли вдалині. Тук-тук... тук-тук... тук-тук... — вистукували колеса по рейках. Познань віддалялася з кожною секундою, а загадкова Африка ставала дедалі ближчою.

Чи вдасться мені сфотографувати лева, чи зможу привезти донечці мавпочку? Цього я не знав. Проте точно знав, що виконаю прохання дружини: обов'язково повернуся додому живий і здоровий. Бо ж я пообіцяв!

